

Độc Báo Giùm Các Bạn

(Nhiều Thân hữu đọc, chọn & trích từ Liên mạng)

Mảnh giấy Tình yêu

Chúng tôi yêu nhau được hai năm. Có lúc vui, lúc buồn, lúc hòa hợp... lúc cãi vã.

Có một lần chúng tôi cãi nhau rất lâu. Không ai chịu ngưng và không ai chịu nghĩ là mình sai. Thậm chí tôi còn muốn nói chia tay cho xong chuyện.

Lúc đó anh bảo "*Bây giờ chúng ta sẽ cố gắng bình tĩnh. Anh và em mỗi người lấy ra một mảnh giấy nhỏ và hãy viết vào đó tất cả những gì khó chịu về nhau mà từ trước đến giờ không nói ra. Rồi chúng ta sẽ đổi cho nhau và xem sau đó chúng ta có thể tiếp tục được không.*" Tôi đang rất tức giận nên tôi ngồi viết hết 15 phút. Tôi viết tất cả những gì đáng ghét nhất ở anh ta mà tôi nghĩ là tôi phải chịu đựng suốt thời gian qua. Anh cũng ngồi viết rất lâu. Sau đó chúng tôi đổi giấy cho nhau.

Chưa lúc nào tôi lại xấu hổ như việc mình làm lúc đó. Tôi chỉ muốn giặt lại tờ giấy mà mình đã đưa cho anh ấy thôi. Nhưng tôi không thể làm thế được. Khi tôi đọc xong mảnh giấy mà anh đưa cho tôi, tôi đã khóc vì xúc động. Bởi vì trong tờ giấy của anh, anh cũng viết kín nhưng chỉ có duy nhất một câu "*anh yêu em*"... Và sau lần đó thì chúng tôi không còn giận nhau nữa.

Chuyện hai người đàn ông

Có hai người đàn ông, cả hai đều bị bệnh nặng lắm, cùng nằm chung trong một căn phòng của bệnh viện nọ.

Một người thì được phép ngồi dậy trên giường vào mỗi buổi trưa hằng ngày để được chữa bệnh bằng cách rút nước trong phổi của ông ta, giường của ông này được kê sát cửa sổ duy nhất trong căn phòng.

Người kia thì chỉ nằm dài trên giường suốt ngày đêm. Hai người nói với nhau rất nhiều chuyện hằng ngày: Chuyện vợ con, gia đình, nhà cửa, công việc, cả việc những ngày trong quân đội, họ kể cho nhau nghe về những chuyến du lịch đó đây.

Cứ buổi trưa hằng ngày, khi phải ngồi dậy để được chữa trị, công việc rút nước trong phổi có khi hằng giờ, để cho thời gian qua nhanh, ông diễn tả cho người bạn nằm cùng phòng những gì ông có thể thấy được bên ngoài khung cửa sổ.

Kể từ đó người bệnh nằm trên giường suốt ngày bắt đầu sống với khoảng thời gian buổi trưa quý báu kia, đó là cái thế giới duy nhất với cuộc đời bên ngoài, và thật sự sống với những sinh hoạt và màu sắc của thế giới bên ngoài.

Bên ngoài khung cửa sổ là một khu công viên với một cái hồ nhỏ xinh xinh, vệt trời và những con thiên nga tung tăng bơi lội trong hồ, trẻ con chơi trò thả thuyền buồm do chúng chế tạo bằng những miếng mẩu được bày bán trong các cửa hiệu đồ chơi. Những đôi tình nhân tay trong tay giữa vườn hoa đầy màu sắc của muôn hoa đua nở và xa xa là thành phố nhộn nhịp.

Người đàn ông phải nằm suốt ngày trên giường chỉ cần nhắm mắt lại là có thể tưởng tượng ra mọi cảnh sắc do sự diễn tả tỉ mỉ của ông bạn kia ngồi bên cửa sổ.

Một buổi trưa ông ngồi bên cửa sổ tả lại một cuộc diễn hành vừa mới đi qua, mặc dù người đàn ông nằm trên giường không được nghe tiếng của ban nhạc diễn hành nhưng ông vẫn có thể trông thấy trong trí tưởng trong khi nằm nghe người kia kể lại câu chuyện thật rõ ràng.

Ngày tháng qua nhanh, vào một buổi sáng khi người y tá mang nước vào phòng tắm rửa cho bệnh nhân và khám phá ra người nằm trên giường bên cửa sổ đã qua đời trong giấc ngủ bình yên đêm qua, bà buồn bã cho người trong bệnh viện mang thi hài của ông ra đi.

Còn lại người đàn ông nằm suốt ngày trên giường chụp lấy cơ hội để xin chuyển giường sang nằm kế bên cửa sổ, người y tá chấp thuận ngay và chuyển ông sang nằm cho gần cửa sổ sau đó rời khỏi phòng trả lại sự yên lặng cho người bệnh nhân.

Lúc này, trong một cố gắng phi thường, chấp nhận mọi sự đau đớn của thể xác, ông ta đã chống khuỷu tay cố rướn người nhìn qua khung cửa sổ để

nhìn ra cuộc đời thật sự bên ngoài lần đầu tiên từ ngày ông vào đây. Ông cố gắng chậm rãi nhìn ra bên ngoài khung cửa sổ bên cạnh giường của ông.

Ô kia! Đây kinh ngạc, bên ngoài chỉ là một bức tường trống trơn! Lần sau khi người y tá đến ông ngạc nhiên hỏi "Làm sao ông bạn kia đã kể lại một cách tỉ mỉ những điều kỳ diệu ở bên ngoài chiếc cửa sổ này?"

Người y tá đã kể lại rằng người bệnh kia là một người mù và còn không thể thấy được cả bức tường trống vắng ngoài kia, và kết luận: "Có thể ông ta chỉ muốn giúp cho ông thêm can đảm."

Người ta có thể quên mình để đem lại cho người khác những niềm hạnh phúc vô biên.

Chia xẻ một nỗi khổ chỉ chia được một nửa của sự buồn rầu, nhưng đem lại hạnh phúc cho người là một điều sung sướng mệnh mông.

Nếu bạn muốn cảm thấy bạn giàu có, chỉ cần đếm những gì bạn không thể dùng tiền để mua được.

Cuộc đời là hiện tại như trong ngôn ngữ có câu: "TODAY IS A GIFT, that is why it is called PRESENT."

Cha và con

Một người cha già nua ngồi hóng mát trên băng ghế gỗ trước sân nhà cùng đứa con trai thành đạt của ông. Bất chợt một con quạ sà xuống đậu bên bờ giàu.

Người cha già nua hỏi đứa con của mình: "Con gì vậy con?"

Người con trả lời: "Đó là con quạ!"

Một lúc lâu, ông lão lại hỏi con trai: "Con gì vậy con?"

Người con trả lời: "Đó là con quạ!"

Vài phút sau, ông lão lại hỏi con trai: "Con gì vậy con?"

Người con đáp lại: "Cha ơi, con vừa nói đó là con quạ mà!"

Một chốc sau, ông lão lại hỏi con trai lần thứ tư: "Con gì vậy con?"

Lần này, giọng người con đã có phần bực bội, anh ta trả lời gắt gỏng: "Cha ơi, đó là con quạ! Con quạ!"

Sau đó vài phút, người cha lại hỏi con trai lần nữa: "Con gì vậy con?"

Lần này thì đứa con phát cáu lên, anh to tiếng: "Cha ơi, sao cha cứ hỏi hoài một câu hỏi, mặc dù đã bao nhiêu lần con trả lời cha: đó là con quạ! Cha không hiểu hay sao?"

Người cha già lụm khụm đi về phòng mình và quay trở ra chiếc ghế gỗ với một quyển sổ cũ kỹ. Ông lần giở đến một trang viết và đưa cho con trai đọc. Đứa con đọc được những dòng chữ sau trong quyển nhật ký của cha:

"Ngày ... tháng ... năm ... Hôm nay, khi tôi cùng đứa con trai bé bỏng của tôi ngồi hóng mát trước sân nhà, thì có một con quạ sà xuống. Con tôi hỏi tôi hết thấy hai mươi lăm lần đó là con chim gì. Tôi trả lời con trai tôi đủ hai mươi lăm lần rằng đó là con quạ mà trong lòng vẫn ngập tràn hạnh phúc."

Mẹ cho con mượn 5 đồng được không?

Bà mẹ đi làm về trễ, mệt mỏi và bực mình, thấy đứa con trai 5 tuổi đứng chờ mẹ ở ngưỡng cửa.

Đứa con lên tiếng hỏi mẹ: "Mẹ ơi, cho con hỏi mẹ một câu được không?"

Bà mẹ trả lời: "Được chứ! Con hỏi câu gì?"

Đứa con trai: "Mẹ ơi, mẹ đi làm được bao nhiêu tiền một giờ?"

Bà mẹ nổi giận: "Đâu phải chuyện của con. Tại sao con lại hỏi điều đó?"

Đứa con: "Con rất muốn biết. Mẹ làm ơn nói cho con biết mẹ làm được bao nhiêu tiền một giờ?"

Bà mẹ: "Nếu con cần phải biết, thì mẹ làm được 20 đồng 1 giờ."

Đứa con cúi đầu xuống thốt lên: "Ồ! Mẹ ơi, mẹ cho con mượn 5 đồng được không?"

Bà mẹ mắt bình tĩnh: "Nếu đó là lý do con hỏi để mượn tiền mẹ đi mua đồ chơi tâm xàm, thì con hãy đi thẳng về phòng con và đi ngủ đi. Con thử suy nghĩ xem tại sao con ích kỷ như vậy. Mẹ đi làm vất vả mỗi ngày không phải để cho những chuyện tào lao trẻ con như vậy."

Đứa bé lẳng lặng đi về phòng mình và đóng cửa lại.

Bà mẹ ngồi xuống và bắt đầu thấy con giận bùng lên thêm nữa về câu hỏi của đứa con. Tại sao nó dám hỏi những câu như vậy chỉ để xin tiền?

Sau chừng một tiếng đồng hồ, bà mẹ nguôi con giận, và bắt đầu nghĩ lại:

“Có thể có cái gì đó nó cần mua với 5 đồng, vì nó ít khi hỏi xin tiền lắm.”

Bà mẹ đi tới cửa phòng đứa con và mở cửa phòng.

Bà mẹ hỏi: “Con ngủ hả?”

Đứa con trả lời: “Thưa mẹ, không. Con còn thức.”

Bà mẹ nói: “Mẹ nghĩ lại, có lẽ là mẹ đã quá cứng rắn với con. Cả ngày mẹ làm việc mệt quá nên mẹ đã bần gắt với con. Đây mẹ cho con 5 đồng mà con đã hỏi.”

Đứa bé ngồi thẳng lên, mỉm cười reo lên: “Ồ, con cảm ơn mẹ!”

Rồi nó moi dưới cái gối của nó ra mấy tờ giấy bạc nhàu nát. Bà mẹ thấy đứa con đã có tiền rồi, bà nổi giận trở lại.

Đứa bé chậm chậm đếm tiền của mình, và nhìn lên mẹ nó.

Bà mẹ gầm lên: “Tại sao con lại muốn xin thêm tiền trong khi con đã có tiền rồi?”

Đứa bé trả lời: “Bởi vì con đã không có đủ tiền, nhưng bây giờ thì con có đủ rồi.”

“Mẹ ơi, Bây giờ con có đủ 20 đồng rồi. Con có thể mua một giờ của mẹ không? Ngày mai, con xin mẹ về nhà sớm. Con muốn ăn cơm tối cùng với mẹ.”

Bà mẹ ngẩn người, nghẹn thở... Bà vòng hai tay ôm chặt lấy đứa con và tha thiết xin con tha lỗi.

Đây chỉ là một lời nhắc nhở cho những người quá chú trọng đến công việc làm. Chúng ta không nên để thời gian chui qua kẽ ngón tay mà không dành ra ít nhiều thì giờ cho những người cần thiết

quanh ta, những người thân yêu của ta. Nhớ chia xé cái thời gian đáng giá 20 đồng đó với những người mà bạn yêu thương.

Nếu ngày mai ta chết đi, cái công ty mà ta đang làm việc sẽ tìm người thay thế ta một cách dễ dàng trong vài tiếng đồng hồ.

Nhưng mà gia đình và bạn bè mà ta bỏ lại sẽ chịu sự mất mát trong suốt cuộc đời còn lại của họ.

Những người lính

Tôi đặt hành lý vào hộc ở trên đầu rồi ngồi xuống ghế. Đây là chuyến bay dài làm tôi ước gì mình có một quyển sách hay để đọc trên phi trình. Có lẽ tôi cũng cần chớp mắt một chút. Vừa lúc trước khi máy bay cất cánh, một nhóm 10 người lính trẻ men theo lối đi và ngồi hết vào các chỗ trống rải rác còn lại. Chẳng có gì để làm, tôi bắt đầu gọi chuyện người lính ngồi gần nhất:

- Các cậu đi tới đâu vậy?

- Petawawa. Chúng tôi sẽ ở đó hai tuần để thụ huấn một chương trình huấn luyện đặc biệt rồi sau đó sẽ bổ sung tới A Phú Hãn.

Sau khi máy bay cất cánh độ một tiếng thì tiếng loa thông báo là trên máy bay có bán thức ăn nhẹ đựng trong bao giá 5 mỹ kim. Cũng còn lâu lắm chuyến bay mới tới phía Đông nên tôi quyết định mua một bao đồ ăn để vừa ăn vừa giết thì giờ. Khi tôi móc bóp lấy tiền thì chợt nghe một người lính hỏi bạn mình là có muốn mua thức ăn không.

- Không! Có vẻ như mắc quá đó. Bao lunch gì mà tới 5\$. Thôi tao rán đợi tới căn cứ hẳn hay.

Và anh lính trẻ gật gù đồng ý với bạn. Tôi đảo mắt nhìn chung quanh thì thấy mấy người lính khác cũng không có ý định mua gì cả mặc dù lúc đó cũng đã tới giờ ăn trưa rồi. Một ý nghĩ chợt đến trong đầu, tôi gọi người nữ tiếp viên tới đưa cho bà ta 50\$ và nói:

- Xin bà vui lòng lấy thức ăn cho những người lính này.

Người tiếp viên ngạc nhiên nắm chặt lấy tay tôi, qua đôi mắt long lanh ngấn lệ vì xúc động, bà ngỏ lời cảm ơn tôi và nghẹn ngào:

- Con trai tôi cũng là một quân nhân đang chiến đấu tại Iraq. Nghĩa cử này của ông như đang dành cho nó vậy. Rồi bà xăng xái đi lấy 10 bịch đồ

ăn trao cho tất cả các người lính trên tàu. Sau đó bà dừng lại chỗ tôi hỏi:

- Thưa ông dùng gì ạ? Bò, gà rất hào hạng.
- Xin cho tôi gà.

Tôi trả lời bà ta trong một thoáng ngạc nhiên vì theo tôi biết hạng economy bây giờ chỉ có BOB (*Buy On Board*) thôi mà. Người nữ tiếp viên đi về phía trước của máy bay độ một phút sau trở lại với nguyên khay thức ăn nóng hồi dành cho hành khách vé hạng nhất, bà trình trọng nói với tôi:

- Đây là tấm lòng tri ân nho nhỏ của những người trên chuyến bay này đối với ông.

Sau khi ăn xong với tâm trạng sảng khoái nhẹ nhàng, tôi bước tới phòng vệ sinh ở phía sau cùng. Trên đường đi, một người đàn ông thành lính đứng lên chặn tôi lại nói:

- Tôi rất cảm phục việc ông làm, xin ông cho tôi được chia phần mà vui lòng nhận cho.

Nói xong, ông ta dúm vào tay tôi 25 mỹ kim. Sau đó không lâu, viên phi công trưởng rời buồng lái vừa đi vừa nhìn sổ ghé ghi trên học hành lý, linh cảm khiến tôi thầm mong ông ta đừng kiểm tôi, nhưng Chúa ơi, Ông ta dừng lại ngay hàng ghế của tôi rồi cười thật tươi và chìa tay ra nói:

- Tôi muốn được bắt tay ông.

Cực chẳng đã, tôi mở dây an toàn đứng dậy bắt tay viên phi công trưởng. Với giọng hân hoan, ông ta nói lớn như để mọi người cùng nghe:

- Tôi cũng đã từng là một quân nhân và cũng là phi công chiến đấu. Có một lần có người cũng mua cho tôi thức ăn. Điều đó thực sự thể hiện cả một tấm lòng tốt đẹp mà tôi không bao giờ quên. Cả một tràng pháo tay tán thưởng vang dội làm tôi đỏ bừng mặt vì mắc cỡ. Chỉ với một hành động nhỏ nhặt tầm thường của tôi mà đánh động lương tâm con người đến thế sao? Vì chuyến bay quá dài nên có một lúc, tôi phải đi bộ về phía trước để giãn gân cốt thì bỗng nhiên có một nam hành khách ngồi trên tôi độ sáu dãy đưa tay ra bắt và để lại trong tay tôi cũng 25 mỹ kim.

Bầu không khí trên chuyến bay thật nhẹ nhàng và chan hoà tình người cho tới khi máy bay hạ cánh. Tôi lấy hành lý và bắt đầu bước ra khi vừa tới cửa máy bay thì một người đàn ông chặn tôi lại và nhét nhanh vào túi áo tôi một thứ gì đó xong ông ta vội vã bước đi mà không nói một lời. Lại thêm 25\$ nữa. Nếu tính ra, tôi chỉ chi có 50\$ mà bây giờ thu lại tới 75\$. Kiếm được 25\$ dễ dàng đến thế sao! À !

Quên! Còn bữa ăn thiệt ngon miệng nữa chứ. Đừng là khi ta làm phải thì không bao giờ lỗ lỗ cả.

Tôi vui vẻ bước nhanh vào cửa phi trường thì thấy mấy người lính trẻ kiểm điểm nhân số để chuẩn bị về căn cứ. Tôi tiến tới trao cho họ 75 mỹ kim và nói:

- Từ phi trường về tới trại phải khá xa. Mà bây giờ cũng đã tới giờ để dần bụng một cái sandwich chứ. Chúa sẽ ban ơn cho các cậu.

Mười người lính trẻ trong ngày hôm đó chắc đã rời chuyến bay trong tâm trạng yêu thương và kính mến những hành khách đồng hành. Tôi hăng hái bước tới xe với lòng thì thầm nguyện cầu cho tất cả sẽ được trở về trong an bình. Những chàng trai này đã hy sinh tất cả cho quê hương mà tôi chỉ biểu họ có một vài phần ăn. Thật là quá ít ỏi nếu không muốn nói là chỉ trong muôn một. Nghĩ xa hơn nữa, người cựu chiến binh đã từng đánh đổi cả cuộc đời khi viết lên chi phiếu trắng đề tên người nhận là "Hiệp chúng quốc" mà số tiền có thể lên đến chính sinh mạng của họ. Đó là một vinh dự tối cao lẽ ra cả đất nước phải dành cho họ, nhưng than ôi, có nhiều người đã không cần biết tới và bỏ quên họ.

Xin Chúa ban sức mạnh và lòng can đảm cho bạn chuyên tiếp câu chuyện này tới bạn bè quen biết. Riêng tôi thì đã làm xong.

Mọi người nên học

Đại sư Tinh Vân có một người đệ tử, sau khi tốt nghiệp đại học, liền học Thạc sĩ, rồi lại học Tiến sĩ. Sau nhiều năm, cuối cùng cũng đã hoàn thành luận án tiến sĩ nên vô cùng mừng vui.

Một hôm người đồ đệ này trở về, thưa với ngài Tinh Vân: "*Bạch Sư Phụ nay con đã có học vị Tiến sĩ rồi, sau này con phải học những gì nữa?*" Ngài Tinh Vân bảo: "*Học Làm Người*", học làm người là việc học suốt đời chẳng thể nào tốt nghiệp được.

Ngài Tinh Vân cho rằng bất luận là sĩ nông công thương, người ở tầng lớp nào, có học tập là có tiến bộ, nay cùng chia sẻ với mọi người về những điều cần phải học.

Thứ Nhất, "*Học Nhận Lỗi*." Con người thường không chịu nhận lỗi làm về mình, tất cả mọi lỗi làm đều đổ cho người khác, cho rằng bản thân mình mới đúng, thật ra không biết chính là một lỗi lầm lớn. Đối tượng mà mình nhận lỗi có thể là cha mẹ, bạn bè, mọi người trong xã hội, thậm chí nhận lỗi với con cái hay là người không tốt đối với mình, nhận

lỗi như vậy bản thân chẳng mất mát gì, ngược lại còn thể hiện được sự độ lượng của bản thân. Học nhận lỗi là một điều rất tốt, là sự tu tập lớn.

Thứ Nhì, "*Học Nhu Hòa*." Răng người ta rất cứng, lưỡi người ta lại mềm, đi hết cuộc đời răng người ta lại rụng hết, nhưng lưỡi thì vẫn còn nguyên, cho nên cần phải học mềm mỏng, nhu hòa, thì đời con người ta mới có thể tồn tại dài lâu được, chứ cứng làm chi cho chịu thiệt thòi. Tâm nhu hòa là một tiến bộ lớn trong việc tu tập. Người ta thường hình dung những người cố chấp thì tâm lòng của họ, tính cách của họ rất lạnh, rất cứng y như một miếng sắt vậy. Nếu chúng ta có thể điều hòa hơi thở, điều hòa thân tâm, dần dần điều phục tâm như ngựa hoang, như vượn chuyền cành này khiến cho nó nhu hòa mềm mại, thì cuộc sống mới vui tươi hơn, mới lâu dài được.

Thứ Ba, "*Học Nhẫn Nhục*." Thế gian này nếu nhẫn được một chút thì sóng yên biển lặng, lùi một bước thì biển rộng trời cao. Nhẫn, vạn sự được tiêu trừ. Nhẫn chính là biết xử sự, biết hóa giải, dùng trí tuệ và năng lực làm cho chuyện lớn hóa thành nhỏ, chuyện nhỏ hóa thành không. Các vị muốn sống, muốn sinh tồn, muốn sinh mạng này thì cần phải biết nhẫn, có thể hiểu rõ những đúng sai, thiện ác, tốt xấu của thế gian, thậm chí chấp nhận nó.

Thứ Tư, "*Học Thấu Hiểu*." Thiếu thấu hiểu lẫn nhau sẽ nảy sinh những thị phi, tranh chấp, hiểu lầm. Mọi người nên thấu hiểu thông cảm lẫn nhau, để giúp đỡ lẫn nhau. Không thông cảm lẫn nhau làm sao có thể hòa bình được?

Thứ Năm, "*Học Buông Bỏ*." Cuộc đời như một chiếc va li, lúc cần dùng thì xách lên, không cần dùng nữa thì đặt nó xuống, lúc cần đặt xuống lại không đặt xuống, cũng như kéo một túi hành lý nặng nề không tự tại chút nào cả. Năm tháng cuộc đời có hạn, nhận lỗi, tôn trọng, bao dung, mới làm cho người ta chấp nhận mình, biết buông bỏ thì mới có thể tự tại được.

Thứ Sáu, "*Học Cảm Động*." Nhìn thấy ưu điểm của người khác chúng ta nên hoan hỷ, nhìn thấy điều không may của người khác nên cảm động. Cảm động là tâm thương yêu, tâm bồ tát, tâm bồ đề; trong cuộc đời mấy mươi năm của tôi, có rất nhiều câu chuyện, nhiều lời nói làm tôi cảm động, cho nên tôi cũng rất nỗ lực tìm cách làm cho người khác cảm động.

Thứ Bảy, "*Học Sinh Tôn*." Để sinh tồn chúng ta phải duy trì bảo vệ thân thể khỏe mạnh, thân thể

khỏe mạnh không những có lợi cho bản thân, mà còn làm cho gia đình bạn bè yên tâm, cho nên đó cũng là hành vi hiếu đễ với người thân.

Sợi Dây Tình Yêu

Trước miếu Quan Âm mỗi ngày có vô số người tới thắp hương lễ Phật, khói hương nghi ngút. Trên cây xà ngang trước miếu có con nhện giăng tơ, mỗi ngày đều ngập trong khói hương và những lời cầu đảo, nhện dần có Phật tính. Trải nghìn năm tu luyện, nhện đã linh.

Một ngày, bỗng Phật đạo đến ngôi miếu nọ, thấy khói hương rất vượng, hài lòng lắm. Lúc rời miếu, ngài vô tình ngẩng đầu lên, nhìn thấy nhện trên xà. Phật dừng lại, hỏi nhện: "*Ta gặp người hẳn là có duyên, ta hỏi người một câu, xem người tu luyện một nghìn năm nay có thật thông tuệ chăng. Được không?*"

Nhện gặp được Phật rất mừng rỡ, vội vàng đồng ý. Phật hỏi: "*Thế gian cái gì quý giá nhất?*"

Nhện suy ngẫm, rồi đáp: "*Thế gian quý nhất là những gì không có được và những gì đã mất đi!*" Phật gật đầu, đi khỏi.

Lại một nghìn năm nữa trôi qua, nhện vẫn tu luyện trên thanh xà trước miếu Quan Âm, Phật tính của nhện đã mạnh hơn.

Một ngày, Phật đến trước miếu, hỏi nhện: "*Người có nhớ câu hỏi một nghìn năm trước của ta không, giờ người đã hiểu nó sâu sắc hơn chăng?*"

Nhện nói: "*Con cảm thấy trong nhân gian quý nhất vẫn là 'không có được' và 'đã mất đi' a!*"

Phật bảo: "*Người cứ nghĩ nữa đi, ta sẽ lại tìm người.*"

Một nghìn năm nữa lại qua, có một hôm, nổi gió lớn, gió cuốn một hạt sương đọng lên lưới nhện. Nhện nhìn giọt sương, thấy nó long lanh trong suốt, sáng lấp lánh, đẹp đẽ quá, nhện có ý yêu thích. Ngày này nhìn thấy giọt sương nhện cũng vui, nó thấy là ngày vui sướng nhất trong suốt ba nghìn năm qua. Bỗng dưng, gió lớn lại nổi, cuốn giọt sương đi. Nhện giãy khắc thấy mất mát, thấy cô đơn, thấy đón đau.

Lúc đó Phật tới, ngài hỏi: "*Nhện, một nghìn năm qua, người đã suy nghĩ thêm chưa: Thế gian này cái gì quý giá nhất?*"

Nhện nghĩ tới giọt sương, đáp với Phật: *'Thế gian này cái quý giá nhất chính là cái không có được và cái đã mất đi.'*

Phật nói: *'Tốt, nếu người đã nhận thức như thế, ta cho người một lần vào sống cõi người nhé!'*

Và thế, nhện đầu thai vào một nhà quan lại, thành tiểu thư đài các, bố mẹ đặt tên cho nàng là Châu Nhi. Thoáng chốc Châu Nhi đã mười sáu, thành thiếu nữ xinh đẹp yêu kiều, duyên dáng. Hôm đó, tân Trạng Nguyên Cam Lộ đỗ đầu khoa, nhà vua quyết định mở tiệc mừng sau vườn ngự uyển.

Rất nhiều người đẹp tới yến tiệc, trong đó có Châu Nhi và Trường Phong công chúa. Trạng Nguyên trở tài thi ca trên tiệc, nhiều tài nghệ khiến mọi thiếu nữ trong bữa tiệc đều phải lòng. Nhưng Châu Nhi không hề lo âu cũng không ghen, bởi nàng biết, chàng là mối nhân duyên mà Phật đã đưa tới dành cho nàng.

Qua vài ngày, tình cờ Châu Nhi theo mẹ lên miếu lễ Phật, cũng lúc Cam Lộ đưa mẹ tới miếu. Sau khi lễ Phật, hai vị mẫu thân ngồi nói chuyện. Châu Nhi và Cam Lộ thì tới hành lang tâm sự, Châu Nhi vui lắm, cuối cùng nàng đã có thể ở bên người nàng yêu, nhưng Cam Lộ dường như quá khách sáo.

Châu Nhi nói với Cam Lộ: *'Chàng còn nhớ việc mười sáu năm trước của con nhện trên xà miếu Quan Âm chăng?'*

Cam Lộ kinh ngạc, hỏi: *'Châu Nhi cô nương, cô thật xinh đẹp, ai cũng hâm mộ, nên trí tưởng tượng của cô cũng hơi quá nhiều chăng?'* Nói đoạn, chàng cùng mẹ chàng đi khỏi đó.

Châu Nhi về nhà, nghĩ, Phật đã an bài mối nhân duyên này, vì sao không để cho chàng nhớ ra chuyện cũ, Cam Lộ vì sao lại không hề có cảm tình với ta? Vài ngày sau, vua có chiếu ban cho Trạng Nguyên Cam Lộ sánh duyên cùng công chúa Trường Phong, Châu Nhi được sánh duyên với thái tử Chi Thụ. Tin như sấm động giữa trời quang, nàng không hiểu vì sao Phật tàn nhẫn với nàng thế.

Châu Nhi bỏ ăn uống, nằm khô nhắm mắt nghĩ ngợi đau đớn, vài ngày sau linh hồn nàng sắp thoát khỏi thân xác, sinh mệnh thoi thóp.

Thái tử Chi Thụ biết tin, vội vàng tới, phục xuống bên giường nói với nàng: *'Hôm đó, trong những cô gái giữa bữa tiệc sau vườn thượng uyển, ta vừa gặp nàng đã thấy yêu thương, ta đã khốn khổ cầu xin phụ vương để cha ta cho phép cưới nàng.'*

Nếu như nàng chết, thì ta còn sống làm chi.' Nói đoạn rút gương tự sát.

Và giây khắc ấy Phật xuất hiện, Phật nói với linh hồn sắp lìa thể xác Châu Nhi: *'Nhện, người đã từng nghĩ ra, giọt sương (Cam Lộ) là do ai mang đến bên người chăng? Là gió (Trường Phong) mang tới đây, rồi gió lại mang nó đi. Cam Lộ thuộc về công chúa Trường Phong, anh ta chỉ là một khúc nhạc thêm ngăn ngui vào sinh mệnh người mà thôi. Còn thái tử Chi Thụ chính là cái cây nhỏ trước cửa miếu Quan Âm đó, anh ta đã ngắm người ba nghìn năm, yêu người ba nghìn năm, nhưng người chưa hề cúi xuống nhìn anh ta. Nhện, ta lại đến hỏi người, thế gian này cái gì là quý giá nhất?'*

Nhện nghe ra sự thật, chợt tỉnh ngộ, nàng nói với Phật: *'Thế gian này cái quý nhất không phải là thứ không có được và đã mất đi, mà là hạnh phúc hiện đang nắm giữ!'*

Vừa nói xong, Phật đã đi mất, linh hồn Châu Nhi quay lại thân xác, mở mắt ra, thấy thái tử Chi Thụ định tự sát, nàng vội đỡ lấy thanh kiếm...

Câu chuyện đến đây là hết, bạn có hiểu câu cuối cùng mà nàng Châu Nhi nói không? *'Thế gian này cái quý nhất không phải là thứ không có được và đã mất đi, mà là hạnh phúc hiện đang nắm giữ!'*

Trong suốt đời ta, sẽ gặp hàng nghìn hàng vạn loại người. Để yêu một người thì không cần cố gắng, chỉ cần có 'duyên' là đủ. Nhưng để tiếp tục yêu một người thì phải cố gắng. Tình yêu như sợi dây, hai người cùng kéo hai đầu, chỉ cần một người kéo căng hoặc bỏ rơi, tình yêu ấy sẽ căng thẳng hoặc chùng xuống.

Vậy khi bạn đi kiếm người ở đầu kia dây, hãy cân nhắc. Hoặc bạn có quá nhiều sợi dây tình cảm, hoặc bạn cứ liên tục tìm cái mới, hoặc khi dây đã đứt, bạn không còn can đảm hay lòng tin tình yêu để đi tìm một tình yêu mới nữa.

Bất kể thế nào, khi sợi dây đó đứt, bạn chỉ mất đi một người không yêu bạn, nhưng người đó đã mất đi một người yêu họ.

Mất một người không biết trân quý bạn, có gì phải buồn rầu? Bởi bạn còn cơ hội, một lần nữa, gặp người biết rằng bạn quý giá.

Có muốn nghe tôi kể câu chuyện ấy lần nữa không, ngày xưa, trước miếu Quan Âm...

(Trang Hạ dịch, theo saycoo-DL)

Bốn bà vợ

Một ông giàu có ... có bốn bà vợ. Ông yêu người vợ thứ tư nhất, luôn mua sắm cho bà ta những bộ đồ sang trọng đắt tiền. Ông nâng niu chiều chuộng, coi người vợ thứ tư như một món đồ trang sức quý.

Ông cũng rất yêu người vợ thứ ba. Ông tự hào về người vợ này và luôn muốn 'khoe' vợ với bạn bè. Tuy nhiên, trong ông luôn thường trực nỗi lo sợ bà bỏ đi với người đàn ông khác.

Ông cũng yêu người vợ thứ hai. Ông coi bà như người bạn tâm tình, người giúp ông vượt qua những khó khăn trong cuộc sống. Bất cứ khi nào gặp khúc mắc, ông đều tìm đến bà.

Người vợ thứ nhất lại là người rất chân thành, chung thủy, luôn kề vai sát cánh bên ông lo toan chu đáo chuyện gia đình. Tuy nhiên, ông lại không yêu bà vợ thứ nhất. Mặc dù bà rất yêu ông, ông hầu như chẳng bao giờ chú ý đến bà.

Một ngày, ông ngã bệnh. Ông tự biết rằng mình sắp từ giã cõi trần. Ông nghĩ về cuộc sống giàu sang xa hoa và tự nhủ: *'Hiện mình có bốn bà vợ. Nhưng khi mình chết, lại chỉ có một mình. Thật cô đơn làm sao!'*

Ông ta hỏi bà vợ thứ tư: *'Tôi yêu mình nhất, luôn dành cho mình sự quan tâm đặc biệt và những điều tốt đẹp nhất. Tôi chẳng còn sống được bao lâu nữa, liệu khi tôi chết, mình có nguyện đi theo tôi không?'*

'Không đâu', Bà vợ thứ tư đáp lại và bước đi.

Câu trả lời như một nhát dao cứa vào. Ông hỏi người vợ thứ ba: *'Tôi yêu bà nhiều lắm, tôi sắp chết rồi, bà có nguyện theo tôi không?'*

'Không, cuộc sống vẫn đang đẹp mà. Sau khi ông chết, tôi sẽ tái hôn.' Trái tim ông run lên đau đớn.

Sau đó, ông hỏi người vợ thứ hai: *'Bất cứ khi nào gặp vấn đề khó khăn rắc rối gì tôi cũng đều tìm đến bà. Bây giờ tôi xin bà hãy kề vai sát cánh cùng tôi lần cuối cùng. Khi tôi chết, bà có nguyện đi theo tôi không?'*

Bà vợ thứ hai trả lời: *'Xin lỗi, lúc này tôi không thể giúp ông được. Nếu có, tôi chỉ đưa linh cữu ông ra mộ thôi.'* Ông nghe câu trả lời mà như sét đánh ngang tai. Ông thực sự quá đau đớn vì người mà ông nghĩ có thể tin tưởng nhất cũng bỏ rơi ông.

Ông đảo dác tìm kiếm chủ nhân của giọng nói và nhận ra đó chính là người vợ thứ nhất, người mà chẳng mấy khi ông để ý tới. Trông bà gầy và xanh xao quá. Rung rung xúc động, ông nói: *'Đáng lẽ ra trước đây tôi phải chăm sóc bà nhiều hơn nữa.'*

Mỗi chúng ta ai cũng có bốn bà vợ. Bà vợ thứ tư chính là thân thể của chúng ta. Cho dù ta có chăm chút, trau chuốt đến mấy, rồi nó cũng rời bỏ ta khi ta chết.

Còn bà vợ thứ ba? Đó chính là của cải, địa vị. Khi chúng ta chết, chúng

sẵn sàng đi theo người khác.

Bà vợ thứ hai chính là gia đình và bạn bè. Cho dù có thân thiết đến mức độ nào, khi ta chết, họ cũng chỉ khóc đưa ta ra mộ mà thôi.

Bà vợ thứ nhất chính là tâm hồn ta, thường bị lãng quên khi ta chạy theo tiền tài, địa vị, danh vọng, của cải, nhưng nó sẽ theo ta suốt cuộc đời.

Tốt hơn hết là nuôi dưỡng tâm hồn ngay từ bây giờ, vì đó là 'người' thân tín nhất bên ta. Đừng để phải hối hận vì đã lãng quên nó.

Ngoại Tình

Đêm khuya, trong một ngôi đền, một Người một Phật, Phật ngồi người đứng...

Người : Thưa Đức Phật thánh minh, con là một người đã có vợ, con hiện đang yêu say đắm một người đàn bà khác, con thật không biết nên làm thế nào.

Phật : Con có thể xác định người đàn bà con đang yêu hiện nay là người đàn bà cuối cùng duy nhất trong cuộc đời con không?

Người : Thưa vâng.

Phật : Con ly hôn, sau đó lấy cô ấy.

Người : Nhưng vợ con hiện nay dịu dàng, lương thiện, thảo hiền. Con bỏ cô ấy liệu có phần tàn nhẫn không, có mất đạo đức không, thưa Đức Phật?

Phật : Trong hôn nhân không có tình yêu mới là tàn nhẫn và mất đạo đức. Con hiện giờ đã yêu người khác, không yêu vợ nữa. Con làm như thế là đúng.

Người : Nhưng vợ con rất yêu con, quả thật yêu con lắm, thưa Đức Phật.

Phật : Vậy thì vợ con hạnh phúc.

Người : Sau khi con chia tay vợ lấy người khác, vợ con sẽ rất đau khổ, tại sao lại hạnh phúc, thưa Đức Phật?

Phật : Trong hôn nhân, vợ con vẫn có tình yêu đối với con, còn con đã mất đi tình yêu đối với vợ con. Bởi vì con đã yêu người khác, chính vì có hạnh phúc, mất đi mới đau khổ, cho nên người đau khổ là con.

Người : Nhưng con cắt đứt vợ, sau đó cưới người khác, vậy là cô ấy đã mất con, cô ấy mới là người đau khổ.

Phật : Con nhầm rồi, con chỉ là người vợ con yêu thật sự trong hôn nhân. Khi một người như con không tồn tại, thì tình yêu thực sự của vợ con sẽ tiếp nối sang một người khác, bởi vì tình yêu thực sự của vợ con trong hôn nhân xưa nay chưa từng mất, cho nên vợ con mới hạnh phúc, con mới là người đau khổ.

Người : Vợ con đã từng nói, kiếp này chỉ yêu một mình con, cô ấy sẽ không yêu ai khác.

Phật : Con cũng đã từng nói thế phải không?

Người : Con... con... con...

Phật : Bây giờ con nhìn 3 ngọn nến trong hương trước mặt, xem ngọn nào sáng nhất?

Người : Quả thật con không biết, hình như đều sáng như nhau.

Phật : Ba ngọn nến ví như ba người đàn bà, một ngọn trong đó là người đàn bà hiện giờ con đang yêu. Đông đảo chúng sinh, đàn bà đâu chỉ là mười triệu trăm triệu... Ngay đến một trong ba ngọn nến, ngọn nào sáng nhất con cũng không biết, cũng không tìm được người con hiện đang yêu, thì làm sao con xác định được người đàn bà con đang yêu hiện nay là người đàn bà cuối cùng và duy nhất trong cuộc đời con?

Người : Con... con... con...

Phật : Bây giờ con cầm một cây nến đặt ở trước mặt, để tâm nhìn xem ngọn nào sáng nhất?

Người : Đương nhiên ngọn trước mắt này sáng nhất.

Phật : Bây giờ con đặt nó về chỗ cũ, lại xem xem ngọn nào sáng nhất.

Người : Quả thật con vẫn không nhìn ra ngọn nến nào sáng nhất..

Phật : Thật ra cây nến con vừa cầm giống như người đàn bà cuối cùng con đang yêu hiện nay, tình yêu nảy sinh từ trái tim, khi con cảm thấy yêu nó, để tâm ngắm nghía, con sẽ thấy nó sáng nhất, khi con để nó về chỗ cũ, con lại không tìm được một chút cảm giác sáng nhất. Thứ gọi là tình yêu cuối cùng và duy nhất của con chỉ là hoa trong gương trắng dưới nước, suy cho cùng chỉ là con số không, một cuộc tình trống rỗng.

Người : Ồ, con hiểu rồi, không phải Đức Phật bảo con phải ly hôn với vợ, Đức Phật đang niệm chú làm cho con ngộ đạo.

Phật : Nhìn thấu sẽ không nói trắng ra, con đi đi!

Người : Bây giờ con đã biết thật sự con yêu ai, người đó chính là vợ con hiện nay, thưa Đức Phật

Nhân Nào Quả Nấy

Một hôm một người đàn ông trông thấy một bà lão với chiếc xe bị ‘pan’ đậu bên đường. Tuy trời đã sẩm tối anh vẫn có thể thấy bà đang cần giúp đỡ. Vì thế anh lái xe tấp vào lề đậu phía trước chiếc xe Mercedes của bà rồi bước xuống xe. Chiếc xe Pontiac cũ kỹ của anh vẫn nổ máy khi anh tiến đến trước mặt bà. Dù anh tươi cười nhưng bà lão vẫn tỏ vẻ lo ngại. Trước đó khoảng một tiếng đồng hồ không một ai dừng xe lại để giúp bà. Người đàn ông này liệu có thể hãm hại bà không? Trông ông không an toàn cho bà vì ông nhìn có vẻ nghèo và đói. Người đàn ông đã có thể nhận ra nỗi sợ hãi của bà cụ đang đứng bên ngoài chiếc xe giữa trời lạnh. Anh biết cảm giác lo sợ của bà như thế nào rồi. Cái run đó, nỗi lo sợ trong lòng đó mới là lý do tự nó thành hình trong ta. Anh nói: “*Tôi đến đây là để giúp bà thôi. Bà nên vào trong xe ngồi chờ cho ấm áp? Luôn tiện, tôi tự giới thiệu tôi tên là Bryan Anderson.*” Thật ra thì xe của bà chỉ có mỗi vấn đề là một bánh bị xẹp thôi nhưng đối với một bà già thì nó cũng đủ gây phiền não rồi. Bryan bỏ xuống phía dưới gầm xe tìm một chỗ để con đội vào và lại bị trầy da chỗ khớp xương bàn tay một hai lần gì đó.

Chẳng bao lâu anh đã thay được bánh xe. Nhưng anh bị dơ bẩn và hai bàn tay bị đau xót. Trong khi anh đang siết chặt ốc bánh xe, bà cụ xuống cửa kiếng và bắt đầu nói chuyện với anh. Bà cho anh biết bà từ St. Louis đến và chỉ mới đi được một đoạn đường. Bà không thể cảm ơn đầy đủ về việc anh đến giúp đỡ cho bà. Bryan chỉ mỉm cười trong lúc anh đóng nắp thùng xe của bà lại. Bà cụ hỏi bà phải trả cho anh bao nhiêu tiền. Bryan chưa hề nghĩ đến hai lần là sẽ được trả tiền, đây không phải là nghề của anh. Anh chỉ là giúp người đang cần được giúp đỡ và Chúa, Phật biết đã có rất nhiều người trong quá khứ ra tay giúp anh. Anh đã sống cả đời mình như thế đó, và chưa bao giờ anh nghĩ sẽ làm chuyện ngược lại. Anh nói với bà cụ nếu bà thật sự muốn trả ơn cho anh thì lần khác khi bà biết ai cần được giúp đỡ thì bà có thể cho người ấy sự giúp đỡ của bà, và Bryan nói thêm: “*Và hãy nghĩ đến tôi...*” Anh chờ cho bà cụ nổ máy và lái xe đi thì anh mới bắt đầu đi về. Hôm ấy là một ngày âm ỉ và lạnh lẽo nhưng anh lại cảm thấy thoải mái khi lái xe về nhà và biến mất trong hoàng hôn. Chạy được vài dặm trên con lộ bà cụ trông thấy một tiệm ăn nhỏ. Bà ghé lại để tìm cái gì để ăn và để đỡ lạnh phần nào trước khi bà đi đoạn đường chót để về nhà. Đó là một nhà hàng ăn trông có vẻ không được thanh lịch. Bên ngoài là hai bom xăng cũ kỹ. Cảnh vật rất xa lạ với bà. Chị hầu bàn bước qua chỗ bà ngồi mang theo một khăn sạch để bà lau tóc ướt. Chị mỉm cười vui vẻ với bà dù phải đứng suốt ngày để tiếp khách. Bà cụ để ý thấy chị hầu bàn này đang mang thai khoảng tám tháng gì đó nhưng dưới cái nhìn của bà, bà thấy chị không bao giờ lộ sự căng thẳng hay đau nhức mà làm chị thay đổi thái độ.

Bà cụ thắc mắc không hiểu tại sao khi cho một người dù có ít lại cho một người lạ mặt rất nhiều. Rồi bà lại chợt nhớ đến anh chàng tên Bryan hồi nãy. Sau khi bà ăn xong, bà trả bằng tờ giấy bạc một trăm đô-la. Chị hầu bàn mau mắn đi lấy tiền để thối lại tờ bạc một trăm của bà cụ nhưng bà cụ đã cố ý nhanh chân bước ra khỏi cửa rồi. Lúc chị hầu bàn quay trở lại thì bà cụ đã đi mất. Chị hầu bàn thắc mắc không biết bà cụ kia có thể đi đâu. Khi để ý trên bàn chị thấy có dòng chữ viết lên chiếc khăn giấy lau miệng. Nước mắt vòng quanh khi chị đọc dòng chữ mà bà cụ viết: “*Cô sẽ không nợ tôi gì cả. Tôi cũng đã ở vào tình cảnh thiếu thốn giống như cô. Có ai đó đã một lần giúp tôi giống như bây giờ tôi đang giúp cô. Nếu cô thực sự nghĩ rằng muốn trả ơn lại cho tôi thì đây là điều cô nên làm: Đừng*

để cho chuỗi tình thương này kết thúc ở nơi cô.” Bên dưới tấm khăn giấy lau miệng bà cụ còn lót tặng thêm bốn tờ giấy bạc 100 đô-la. Thật ra, có những bàn ăn cần lau dọn, những hũ đường cần đổ đầy, và những khách hàng để phục vụ nhưng chị hầu bàn đã hoàn tất việc ấy để sửa soạn cho qua ngày mai. Tối hôm đó khi chị đi làm về và leo lên giường nằm thì chị vẫn còn nghĩ về số tiền và những gì bà cụ đã viết cho. Làm thế nào bà cụ đã biết chị và chồng của chị cần số tiền ấy? Với sự sanh nở đứa bé vào tháng tới, điều ấy sẽ là khó khăn... Chị biết chồng chị lo lắng đến mức nào, và trong lúc anh ta nằm ngủ cạnh chị, chị cho anh một cái hôn nhẹ và thì thào bên tai anh, “*Mọi chuyện sẽ tốt đẹp cả. Em thương anh, Bryan Anderson, ạ.*” Có một cổ ngữ “NHÂN NÀO QUẢ NẤY.” Hôm nay tôi gửi bạn câu chuyện này, và tôi yêu cầu bạn chuyển tiếp nó. Hãy để cho ngọn đèn này chiếu sáng. Đừng xóa nó, đừng gửi nó trở lại. Chỉ việc chuyển câu chuyện này đến một người bạn. Những người bạn tốt, giống như những vì sao... Bạn không luôn luôn trông thấy họ, bạn biết họ luôn luôn có mặt ở đó.

Tôn Thất Bàng

(Viết dịch ngày 11 tháng 9 năm 2009)

Bảng số tục tữ?

Tiểu bang North Carolina vừa gửi thư cho khoảng 10 ngàn chủ xe đăng bộ tại tiểu bang thông báo bảng số xe của họ cần được thay bằng những bảng mới vì những bảng cũ lưu hành từ mấy năm nay thì nay bị coi là tục tữ.

Đó là những bảng số có những chữ WTF. Theo các thanh thiếu niên gửi *text* cho nhau qua điện thoại thì WTF là viết tắt của WHAT THE F...

Text Messages có một thứ ngôn ngữ riêng, thường là viết tắt cần phải quen mới hiểu:

HAND là Have A Nice Day

LOL là Laugh Out Loud

LOL cũng là LOTS OF LOVE

J2LYK là JUST TO LET YOU KNOW

POS là PARENTS OVER SHOULDER

SEE YOU LATER là CU

TT4N là TATA FOR NOW

JJ là JUST JOKING

JK là JUST KIDDING

Trên đây chỉ là một vài thí dụ.